
ARHIEPISCOPUL TEOFIL HERINEANU – OMUL RUGĂCIUNII

† ANDREI

*Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului
și Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului*

Sfântul Apostol Pavel subliniază faptul că e bine, e folositor, ba chiar suntem obligați duhovnicește să ne aducem aminte de oamenii deosebiți, pe care-i putem lua ca exemplu: „*Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare-aminte cum și-au încheiat viața și urmați-le credința*” (Evrei 13, 7).

Sfântul Sinod a dedicat anul acesta omagierii rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului, dar și comemorării celor trei părinți rugători și isihăști: Sfântul Simeon Noul Teolog, Sfântul Grigorie Palama și Sfântul Paisie de la Neamț.

Orindu-ne la Arhiepiscopia noastră, ne aducem aminte că se împlinesc treizeci de ani de când a trecut la Domnul, în 1992, rugătorul Arhiepiscop Teofil. El a avut multe virtuți, dar în mod deosebit s-a remarcat ca un om al rugăciunii.

Și, apoi, ne aducem aminte că rugăciunile mulțimii românilor au fost ascultate, și, ca o pecetluire a unirii lor de la 1 decembrie 1918, la 15 octombrie 1922 are loc la Alba Iulia încoronarea regilor Ferdinand și Maria. Se împlinesc de atunci o sută de ani în toamna aceasta.

Arhiepiscopul Teofil Herineanu a păstorit în vremuri dificile. A fost nevoit să facă o echilibristică duhovnicească și să răzbească în lupta cu sistemul. Ceea ce l-a ajutat a fost rugăciunea. Așa cum relatează cei ce l-au cunoscut, în fiecare seară citea Paraclisul Maicii Domnului.

La rugăciune se adăuga milostenia. Avea caietelul lui cu săracii pe care-i ajuta lunar. Nu numai pe laicii săraci, ci și pe preoții cu probleme. Eu nu eram un preot cu neajunsuri, dar și pe mine, știind că sunt preocupat de catehizarea tinerilor, mă chema în încăperea de lângă birou și-mi dădea în taină cărți de rugăciuni și literatură duhovnicească pe cât se putea.

La conferințele preoțești venea cu meditații bine pregătite, încercând să-i stimuleze pe preoți spre a face o bună misiune. Nu voi uita niciodată că o meditație, prin care dorea să-i determine pe preoți să predice bine, s-a inspirat din proorocul Isaia: „*Străjerii mei sunt orbi cu toții, ei nu înțeleg nimic. Toți sunt câini muți care nu pot să latre. Ei visează, stau tolăniți și le place să doarmă. Aceștia sunt câini hrăpăreți care nu se satură; sunt păstorii care nu pricep nimic. Toți umblă în căile lor și se silesc pentru câștigul lor*” (Isaia 56, 10-11). Au trecut foarte repede cei treizeci de ani de la mutarea lui în eternitate. Și nu uit că în 1990 a venit la instalarea

mea la Alba Iulia. În cadoul ce mi l-a dat a fost o mașină de scris. Cu sfințenie ne aducem aminte de misiunea lui în Arhiepiscopia Clujului.

Nu uităm nici faptul că în acele vremuri dificile, e drept că mai mult în sate, a reușit să ridice biserici în care credincioșii se roagă și astăzi. Participarea Arhiepiscopului Teofil la sfințirea bisericii era un eveniment care lăsa urme duhovnicești adânci.

Cealaltă aniversare importantă punctează un secol de la încoronarea la 15 octombrie 1922 la Alba Iulia a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria. Acest eveniment, rod al rugăciunii românilor, a constituit „o întabulare” a Transilvaniei pe România.

În actul comemorativ erau consemnate următoarele lucruri: *„Spre a chema binecuvântarea lui Dumnezeu asupra acestor fapte mărețe din care a ieșit România Mare și spre a da o consfințire în fața scumpului nostru popor, ne-am adunat cu toții la Alba Iulia, străvechea cetate a Daciei romane și a gloriei lui Mihai Viteazul, și aici, azi, 15 octombrie 1922, de față fiind membrii familiei mele regale, reprezentanții suveranilor și țărilor aliate și amice, ai Senatului și Adunării Deputaților, căpeteniile armatei, membrii tuturor corpurilor constituite ale țării și Academiei Române și minorităților, delegațiunile comunale, urbane și rurale din întreaga țară, și reprezentanții tuturor confesiunilor, ne-am încoronat eu și scumpa mea soție, Maria, părtașa suferințelor și bucuriilor mele și ale țării; și pentru ca neuitată să fie amintirea zilei de*

azi, am întocmit și subscriș în al nouălea an al domniei noastre acest de față document”¹.

Ne aducem aminte, în acest an închinat rugăciunii, de toate darurile ce le-a revărsat Dumnezeu peste noi, și-I mulțumim pentru oamenii duhovnicești și pentru bărbații înțelepți ce s-au implicat în istoria noastră. Iar Arhiepiscopul Teofil Herineanu a fost omul rugăciunii, omul milosteniei și model de viață duhovnicească.

¹ *Familia regală și Marea Unire*, coordonator Narcis Dorin Ion, Sinaia, 2018.